

Бѣхме вече свършили вечерята, когато дойде при насъ Полковникъ де Прерадовичъ.

Разбира се, че разговора ни бѣше пакъ за турскитѣ атаки. Въ тоя разговоръ стана дума и за нашитѣ окопи.

— Азъ се очудвамъ, какъ не ви избиха Турцитѣ въ вашитѣ окопи! каза Полковникъ де Прерадовичъ. Нима това сж окопи? Разгледяхъ само окопитѣ на 2-а — и отчасти на 3-я дружина и ви увѣрявамъ, че по примѣнимостъта имъ къмъ мѣстото и устройството, тѣ ми напомнюваха дѣтинскитѣ игри.

— Θεодоръ Михайловичъ, ако вий сега наричате нашитѣ окопи дѣтински, то какъ щѣхте да ги наричате, ако ги бѣхте видѣли въ първитѣ дни на отбраната? отговори Чилевъ. Ний всѣка вечеръ, още отъ 9-й того, все се окопаваме, като увеличаваме размѣра и профила на окопитѣ

На това Полковникъ де Прерадовичъ отговори съ своето обикновено добродушие, че той правилъ тѣзи забѣлѣжка не въ укоръ нему — Чилеву, тѣй като той знаелъ, че е приелъ дружината въ прѣдвечерието на шипченската отбрана.

— Както и да е, азъ ще ви моля, Константинъ Борисовичъ, незабавно да вземете мѣрки за исправлението на окопитѣ, завърши Полковникъ де Прерадовичъ.

— Слушамъ, каза Чилевъ. Ний до колкото се може ще укрѣпимъ позицията, казвамъ до колкото се може, защото нѣмаме потрѣбния шансовъ инструментъ, освѣнъ линемановскитѣ лопати. Но въпроса е сега въ това, съ какво и съ кого ще отбраняваме позицията?

Слѣдъ това, Чилевъ описа истинското положение на дружината, като доказваше въпиющата необходимостъ да се смѣни дружината за почивка и прѣвъоръжение на опълченцитѣ.

— „Помилуйте“, Θεодоръ Михайловичъ, опълченцитѣ освѣнъ, че оставаха безъ пушки и патрони, но тѣ съвсѣмъ се и истошиха отъ гладъ и жажда, продължи Чилевъ. Шегали е, четири денонощия не ѣли, не пили, нито пѣкъ спали!!! додаде развълнувано Чилевъ.